

Garip Hikâyeler Kitabı

Halime TOROS

Gece

Vardiya usulü çalışan genç bir adam işine doğru yürürken diyordu ki: “Ya Rab, doğan güneşe karşı uyuyorum yıllar var ki. Geceye de uyanıyorum işte. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Gecenin ve gündüzün hikmetini anlamam içinse, bil ki anladım. Diyorum ki, gündüz çalışır insanlar. Âşık olurlar, evlenirler, çocuklarını severler. Geceyse her şey uyur. Herkes uyur gece, huzursuzlardan başka. Ne şiiirdir gece, ne de bir şarkı! Olsa olsa bir vehim.

Gececilere özgü bir tedirginlik ve sessizlikle yürüyordu. Saat tam on ikiydi. Otobanı bir gelin arabasının çılgın kornaları doldurdu. Körkütük ve kavisler çizerek “Evlendik işte ve mutluyuz” diye bas bas bağırıyorlardı. Gecenin kutsallığı şamatacı bir grubun safdil sevinciyle bozuluyordu. Arabalardan birinden fırlatılan bir bira kutusu yuvarlanarak gelip ayaklarının dibinde durdu. Kutuya tekme atmak üzere ayağını kaldırdı.

Hızlı, dikkatsiz ve sarhoş otolar, seyirlik bir ölüme dönüşüp gazetelere birinci sayfadan girmek için yarışıyorlardı.

Kutu tam ortasından sıkılmıştı. Ayağıyla düzeltmeye, vurulacak bir pozisyona getirmeye çalışıyordu.

Nasıl olduğunu anlamadı. Birden yanından geçen süratli bir arabanın bariyerleri aşarak bir kamyonun altına girdiğini gördü. Kutuya isteksizce bir tekme savurup olay yerine doğru koşmaya başladı. En çok da böyle bir anda kutuya tekme savurmasına şaşarak...

Arabada tam dört adam vardı. Direksiyon başında ölmüş olanı en gençle-riydi. Diğerleri orta yaşın üzerindeydiler. Arka koltukta oturanı kamyoncu ile beraber sürüyerek çıkardılar. Kamyoncu dehşete kapılmış gibi görünmüyordu nedense. Ya da genç adama öyle geldi. Yolunun üzerine çıkan herhangi bir şeymiş bu, başına gelen bir aksilikmiş gibi davranıyordu.

-Yaşıyor daha, dedi genç adam.

Kamyoncu, “Birazdan ölür” dedi.

-Nerden biliyorsun öleceğini be adam!

Kamyoncu cevap vermedi. Dönüp yoldan gelip geçen arabalara el kaldırmaya başladı.

Durmadılar.

İşte bundan, dedi.

“Gece olunca uyur insanlar ya da ölümler diye mırıldandı” genç adam, yaralının boynunu düzeltirken. Kamyoncu gelip adamın üzerine eğildi. “Konuşalım da bari kendinden geçmesin. Belki kurtulur.” dedi.

“Adın ne hemşerim?”

N’apacağına bilemedi. Ölmek üzere olan bir adamın herhâlde konuşmak isteyebileceği en son iki insandılar. İki yabancı! Sırtını döndü bu yüzden.

Siren sesleri duyulduğunda, kamyoncu hâlâ konuşmayı sürdürüyordu.

Az sonra bu dört adamın memleketin tanınmış hafızlarından olduklarını anlatıyordu polislere. Bariyerleri nasıl aşmışlardı, nasıl olup da kamyonun altına girmişlerdi, doğrusu bilmiyordu. Bir mevlide yetişmek için genç olanı gaza basmış...

Polisler adamı itekleyip yaralıya yanaştılar.

“Adın ne hemşerim!”

Ölmek üzere olan bir adamın adının ne önemi vardı? Var mıydı?

Yaralıyı kaldırıp sedyeye koyduklarında, “durun” der gibi bir işaret yaptı hoca. Burada, yıldızların altında ölmek istediğini ya da bir şeyler söyleyeceğini düşünerek durdular.

Şurada, dedi gökyüzünü işaret ederek...

Şurada! Bir ışık görüyorum. Işığı görüyorum! dedi hışırtıyla.

Gece ona yeniden başlamak duygusunu ilham etmişti belli ki. Şafağa ulaştıracağını ummuştu. Yıldızların parlaklığını yitirdiğini seçmişti kapanmak üzere olan gözleri.

Gündüz gibi ıslıl gecede genç adamsa gökyüzünün kapılarının hoca için açıldığını, meleklerin bir dilek tutması için hep birden kaymaya başladıklarını, ruhlarla dolduğunu gökyüzünün, ölüm meleğinin buralarda bir yerlerde olduğunu hissetti. Bir davete gitmek üzere yola çıkan hocanın, bir büyük davete çağrıldığının farkında olup olmadığını bilmiyordu tabii. Gökte bir ışık gördü.

Bir çağrı aldı.

“Gideyim artık”, diye yekindi.

“Nereye hoca?”, diye seslendi olay mahallinden biri.

“Eve, dedi. Nereye olacak!”

EVE!

Çağrı aldı, diye mırıldandı genç adam.

Kimse duymadı.

Hayatın ötesine ilişkin, cehenneme, cennete ilişkin bugüne kadar çözmeye çalıştığı, anladığını sandığı anlarda bile kuşku duymaktan kurtulamadığı ne varsa, pis bir kazada yerine oturdular. Genç adama öyle geldi ki, bu kazanın oluş sebebi kendisiydi.

Hoca hâlâ eve götürsünler diye yalvarıyordu:

Allahulalem! Her yanım kanıyor benim. Allahuallem! Kanıyor vallahi! Eve götürün uşaklar. Götürün beni!

Genç adam gökyüzüne çevirdi başını. Bir ruhun gökyüzünün kapılarına dayandığını gördü. Taç kapısı açıldı gökyüzünün. Ruh sonsuzluğa kaydı. Kapandı sonra, dürüldü. Gece sıradan bir trafik kazasına daha lakayt, çekicilerin gelmesini, asfaltın yıkanmasını, trafiğin normale dönmesini bekledi sıkıntıyla.

Genç adam ancak karanlıkta görülebilecek olan şeyleri ardında bırakıp işine doğru yürürken, insanların bu çağrıyı duymamalarının ne kadar yürek burkucu olduğunu düşündü.

Sokak

Genç kız sokakta yakalanıp da ekip otosuyla yurda getirildiğinde, “Bir daha kaç, bak bacaklarını nasıl kırıyorum!” diye ünleyen polise arsız bir bakış atarak idare binasına giriyor. Biliyor ki yalnızlığını sokaklara işaretlediğini bir öykücüden başka kimse anlamayacak. Kütüphaneye girip divan şiiri antolojilerinden birini açacak. Görevli memur kitabı ters tuttuğunu söylediğinde sokaklara vuracak kendini. Bulvarda bir makam arabasının ardındaki eskortta iri yarı iki korumaya takılacak gözü. İki kocaman uslu köpek gibi arabanın arka koltuğunda sırt sırta vermiş, etrafı kolaçan ediyorlar. Ancak köpekler arabanın arka koltuğunda böyle otururlar diye düşünecek. Dilini sarkıtıp sallarken korumalara, bakışlarındaki nefretten ürküp ara sokaklara kaçacak.

Ara sokaklarda, bulvarlarda, herhangi bir evde kulağından tutulup ekip otosuna bindirildiğinde en çok şuna şaşırarak: Bu polislerin daha önemli işleri yokmuş gibi, tutmuş yavru bir karacanın izini sürüyorlar. Anne karaca, yavru rularını emzirdikten sonra onlardan yüz-iki yüz metre kadar uzakta dururdu. Ancak böyle yaparsa yaklaşan tehlikeyi görebilirdi. İşte annesi de emzirdikten sonra biraz uzaklaşmıştı yanından. Hayır, terk etmemişti asla, bırakmamıştı. Ben bakamam, emziremem, kahrını çekemem dememişti. Birazcık uzaklaşmıştı sadece. Onu sahipsiz sanıp almışlar, bir barınağa kapatmışlardı. Oysa karacalar bu şekilde doğal ortamlarından koparıldıklarında kendi hayatlarına bir daha uyum sağlayamazlardı. Olmazdı. Annesini aramak üzere her kaçışında yakalıyorlar onu. O da her seferinde bileğine bir çizik atıyor. Kan taşı, kan minesini bilezikler birbirine yaklaşıyor. Karşısına geçip diyorlar ki; hayatın bu işte senin. Öğretmeye çalıştıkları bu! Her şey olmanın mümkün olduğu bir yaşta hem de! Hayır, böyle olmayacak.

Çentik atacağı bir derisi yok artık. Bitti. Son kez, polislerin bir daha tutup da kulağından gerisin geriye getirmeyecekleri bir yere kaçmak üzere yola çıkıyor. Arabalar geçiyor, arabalar duruyor, kornaya basıyor arabalar. Hemzemin geçit kapanmadan, banliyö treni on dakikalarını çalmadan, bir an önce yollarına gitmek üzere sabırsızca atılıyorlar. En güzel arabanın, en fiyakalısının önüne fırlatacak kendini. Sürücü dehşete kapılıp onu can havliyle kucaklayacak. Sağdan soldan üşüşen meraklı kalabalığa karşı haklı çıkarmaya çalışacak kendini. Önüne atladı arabanın diyecek. Bileklerini gösterecek belki. Bakın zaten çizilmiş diyecek. Benden önce çizilmiş üzeri. Yetim bir kıza, kimsesiz bir yavruya çarparak biri değilim ben!

Beklemekten sıkıldı. Öylesine, rastgele... Herhangi bir araba... Bırak kendini!

Bırak üzerinden geçsin.

İçi bir hoş oldu. Duyduğu tek şey keskin bir acıydı. Çok sahibiciydi. Yüreğindeki kan taşlarının dudağının kenarından sızıp asfalta yayılmaya başladığını görünce korktu biraz.

Sürücü pencereden sarkıtıp başını, bir an baktı. Sonra geri vitese alıp arabayı, gözleri hayretle açılmış kızın üzerinden geçti.

Genç kız bir arabanın camına çarpan gece böceklerinden biri olduğunu, şaşkın bir kuş ya da, karşıya geçmeye çalışan bir köpek... Yine de akıl erdiremedi adamın neden tutup da üzerinden geçtiğine. O şaşkınlıkla, süratle giden bir arabanın camına yanlışlıkla çarpan bir gece böceğine dönüşerek öldü.

Gelinlerin neden güzel olduğunu biliyordu oysa. Bütün gelinleri taşıyan kırk peri tarafından gökyüzüne doğru çekilirken, karacaların hayatta kalması-

nın bir kere bile hata yapmamalarına bağlı olduğunu hatırladı.

Yazık ki, bir gece kelebeğine dönüşerek öldüğünü kimse bilmeyecekti. Sadece bir kucak dilemiştim diye mırıldandığını işitmeyeceklerdi. Kaçıp duruyordu zaten, vardı başına gelecek.

Şimdi özgürsün. Her şey olabilirsin. Vardiyasını tamamlamış genç bir adamın, tren beklerken okuyacağı gazetenin birinci sayfasından, kim bilir hangi karakolda çekilmiş bir fotoğraftan hınzırca gülümseyebilirsin.

Bu meydan okuyan gülümseyişinle, insanların sabah sabah hiç görmek istemediği bir şeye dönüşüyorsun.

Genç adam küçücük bir çocukken, sen yine böyle bir televizyon haberi, cami avlusuna bırakılmış bir bebekmişsin. Bak senin gibi yaramazlık yapmış bu da, annesi de onu terk etmiş!, diye sözler düşülmüş üzerine.

Çocuk da ne yapsın, yeni yeni sökmeye başladığı bir kitaba gömmüş yüzünü korkusundan. Anneleri daha bebekken ölen iki kardeşin; Hansel ile Gretel'in hikâyesini anlatıyormuş kitap. Üvey anne istemiyor diye ormana terk edilen iki kardeşin hikâyesinden hayatı boyunca unutmayacağı dersler almış genç adam. O gün bugündür, gittiği bütün yolları ezberlemiş. Evini bulamayacağı kadar uzaklara da hiç gitmemiş. "Çok zeki maşallah" demişler, bu yaşta bu yön duygusu!

Bir gün terk edilmekten ne kadar korktuğunu hiç söylememiş. O çok güçlü yön duygusunun, o çok katlı otoparklarda arabasını şıp diye buluvermesinin, gittiği bütün şehirleri adım adım hafızaya almasının ardında; hep kaybolmaktan, evin yolunu kaybetmekten korkan bir çocuk olduğunu dillendirmemiş. Sonuçta bunda utanılacak bir taraf da yoktu. Herkes korkar kaybolmaktan? Gemiciler gökyüzüne kazık çakmış kutup yıldızına bakarlar. Kutup yıldızı da yönünü şaşırılmamak için ağaçların, kayaların kuzey tarafını yosunla işaretler. Bir tek turistler korkmaz bir şehrin sokaklarında kaybolmaktan, kaybolmanın ne olduğunu bilmedikleri için.

Kader işte, bir gazete sayfasından hınzırca gülümseyip, genç bir adamın unuttuğu ne varsa yüzüne çarpıyorsun. Terk edilmemek için hiç âşık olmamış, hiç bağlanmamış, hiç kaybolmamış genç adam sana bakarken, kendini niye böyle yapayalnız, böyle terk edilmiş, böyle kaybolmuş ve yenik hissettiğine anlam veremiyor.

Elektrik direğine konmuş bir karganın tehditkâr ve tedirgin edici duruşuna takılıyor gözü. Karga bilmiyor gerçi, ama genç adam öyle bir duruşu olduğunu biliyor karganın.

Buna benzer bir anlamı olduğunu düşünüyor, bir gazete haberinden katanlanıp da başının üzerinde dönüp duran gece kelebeğiyle arasındaki bağın. Elinin tersiyle uzaklaştırmaya çalışıyor.

Televizyonlarının karşısında oturanlar da, seni görünce kanal değiştirecekler. Eskiden olsa, dibine düşerlerdi böyle haberlerin. Şimdilerde herkes derin bir usanç içinde. Ne kadar öne çıkarsan, o kadar görünmez oluyorsun bu yüzden.

Sonra ne mi oldu? Gözünden uyku akan genç adam derin bir iç çekişle elindeki gazeteyi katlayıp ilk rastladığı çöp kutusuna bezgin bir şekilde bıraktı.

Çöp kutusunun hemen yanı başındaki bankta, Hayyam'dan rubailer okuyan emekli bir öğretmen kitaptan başını kaldırdığında, çöplükte bir karaca yavrusu gördü.

Onun için de, benim için de artık çok geç, diye mırıldandı.

Hem onun arabası da yoktu.